

ÎNTRE SPITAL ȘI BISERICĂ - URMARE (V)

Puteți să exprimați sintetic relația dintre episcop și poporul dreptcredincios?

Cînd sînt slujbe cu un sobor mare de preoți, cu popor mult în jur, încerc să descifrez pe fața episcopului reflexele iubirii care pleacă din inima preoților și a mirenilor și reușesc să îmi lumineze fața; și, de asemenea, încerc să-mi odihnesc privirea pe fețele creștinilor care iradiază și reflectă iubirea episcopului lor.

Ce s-ă fac, am văzut și episcopi posomorîți care nu zîmbesc niciodată și îmi ceartă încontinuu pe cei din jur. Dacă ești mai slab de fire, te și sperii.

Este bine ca învățămîntul teologic să fie în administrarea universităților de stat?

Nu cred că e bine. Poate e bine din punct de vedere financiar, sau pentru că se mai apropie de Biserică cîte un profesor ateu din proximitatea teologiei.

Între statul care afirmă tot timpul că este laic (și chiar este) sau multicultural și dogma și morala Bisericii noastre este o prăpastie, este o discordanță.

În primele secole, Biserica era în casele oamenilor. Apoi, după Constantin cel Mare, cultul a devenit public, dar împăratul asculta de duhovnic. Dar acum ce este?

Reprezentanții religiilor se întâlnesc cu reprezentanții statelor și nici unul nu are curajul să pronunțe numele Mântuitorului, ci vorbesc cu respect, în general, în principiu, și în numele umanismului, demnității, libertății, fraternității, egalității etc.

Eu am avut parte de o conlucrare nefericită între stat și Biserică. Cu un an înainte de a mă retrage din învățămînt, am depus un dosar la Ministerul Educației pentru conducere de doctorat, mai cu seamă că eu am alcătuit aproape întreaga documentație pentru școala doctorală de la Teologie – Craiova. Direcția Juridică din Ministerul Educației a pus un „respins”, motivînd, **contrar legii**, că, fiind medic, nu pot conduce doctorate la Teologie.

Șeful comisiei ministeriale era un episcop. Ei au neglijat ori s-au făcut că nu pricep că legea doctoratelor dintotdeauna și în prezent are mențiuni referitoare la „interdisciplinaritate”, iar eu eram profesor acreditat pe Bioetică, domeniu eminent interdisciplinar. Un chimist care este

profesor la Facultatea de Medicină sau Farmacie conduce doctorate la facultatea lui, ceea ce este absolut normal.

A venit între timp provocarea proiectului NERA și am renunțat la a-mi face dreptate; apoi am apreciat că nu este onorabilă lupta cu un episcop care a procedat cu nedreptate.

Am citit în textele lui Romanidis că, în primele veacuri, Sfintele Sinoade se ocupau cu vindecarea oamenilor. Sperăm în revenirea acestor vremuri, la vremurile când Biserica să aibă episcopi mai mulți și episcopul să își cunoască enoriașii.

Am auzit o întâmplare recentă petrecută în Grecia: o femeie a ieșit din mulțime, s-a dus spre episcop și i-a zis: „Înalt Prea Sfințite, mă cunoști tu pe mine?” Ierarhul a răspuns firesc: „Nu”. Iar ea a zis din nou: „Eu fac parte din episcopia ta. Cum de nu mă cunoști tu pe mine?”.

Ce experiență ați avut cu maicile starețe?

În anii '90, când am întemeiat Așezământul CHRISTIANA, am mers prin mănăstiri să chem surori de mănăstire sau maici pentru a îngriji bolnavii și pentru a le califica asistente medicale sau medici.

Unele starețe nu m-au primit bine. Își dădeau telefon între ele: „Vedeți că vine un doctor cu părintele Voicescu sau Galeriu și ne iau maicile ca să îngrijească bolnavii”.

Noi am școlit la CHRISTIANA 82 de monahii ca asistente medicale și 5 monahii au terminat Facultatea de Medicină. Acum, după distrugerea CHRISTIANEI, s-au întors în mănăstiri și episcopii și maicile starețe sînt bucuroase că are cine să facă injecții și să le ia tensiunea. În final deci e bine.

Ați vrea să existe un episcop al bolnavilor?

Aș dori foarte mult să existe un astfel de tămăduitor, îi am propus unui ierarh să pună problema la Sfântul Sinod, dar mi-a zis că nu e canonic. Ulterior am aflat că, de fapt, nici episcopii vicari, nici episcopul armatei nu ar fi canonici (dar ei există totuși și nu are rost să mai fie desființați).

Cînd un om vine la credință sau vrea să facă un lucru bun pentru Biserică, duhurile rele atacă. Ați simțit vreodată atacul unor demoni pe care să nu I puteți duce?

Un plăcut om al lui Dumnezeu, ierarh al Bisericii noastre din diaspora, care a slujit în capela de la CHRISTIANA și în Biserica Sfinților Arhangheli a zis într-un cuvînt către enoriași că diavolul atacă o lucrare mai vehement la începutul ei, sperînd ca lucrătorul să dea înapoi.

Îmi amintesc două astfel de evenimente:

Primul: În anii '90, am terminat cartea *Meditație la medicina biblică*, după o muncă de 10 ani, timp în care am extras toate versetele medicale din Sfînta Scriptură. Am tipărit-o la o tipografie modernă pentru vremea aceea – fosta tipografie a Partidului Comunist, unde s-au tras toate documentele de partid. Tipografia era nouă. Majoritatea cuvintelor din carte erau texte biblice. Cînd au intrat primele coli în tipar, mașina a crăpat în două.

Al doilea: Începutul Mănăstirii Nera a fost așa: fundația a fost săpată de un creștin mirean și două maici. Cînd am vrut să turnăm betonul pentru fundație, stația de betoane a rămas fără apă pentru că întregul oraș a rămas fără apă, și asta pentru că un țăran a dat cu burghiul un orificiu destul de mare în conducta de aprovizionare a orașului pentru ca să-și ude castraveții din grădină.

Am apelat la un prieten comandant de pompieri (astăzi general în rezervă), care ne-a oferit 5 tone de apă și am salvat betonul de la uscăciune.

A plecat cifa cu beton și pe parcursul a 25 de kilometri a avut trei explozii de cauciuc. L-au depanat colegii și cînd a vrut să urce spre mănăstire betonul fluid s-a deplasat în spate și

mașina s-a ridicat de bot în sus (spre răsturnare), dar o mână nevăzută a așezat-o pe roți înapoi.

O dată fundația terminată, am pregătit lemnul pentru biserică, dar deși cerul era senin în zona gaterului, în mai puțin de o jumătate de oră s-a acoperit de nori și un trăsnet a căzut pe stîlpul de înaltă tensiune.

Pînă a doua zi a fost reparat curentul, dar cînd s-a apropiat ifronul să prindă prima grindă de stejar (talpa bisericii), a crăpat brațul ifronului.

Am adus de la 40 km un alt ifron. Următoarea zi a reușit să apuce grinda, dar, cînd a introdus-o în gater, a crăpat gaterul.

Cînd am înființat Mănăstirea Dobric, aproape doi ani localnicii neoprotestanți au agresat verbal maicile și le-au tratat cu ostilitate. (*Va urma*)

(Din Prof. Univ. Dr. Pavel Chirilă,

Întîmplări din Biserică și Spital.

Dialog consemnat de Răzvan Codrescu,

Ed. Christiana, București, 2014, pp. 35-71)

